

İnsanın hayatı boyunca yaşayabilecekleri ve anlatabilecekleri en fazla bir kitap kadar yer tutar, belki biraz daha fazla. Bir de yaşadıklarının genelde anlatılma kıymetinin olmayışını düşün. Edebiyatçı ne yazacak?

Üretecek. Kendi boyundan büyük dertler üretip, onları çözmeye çalışacak. Edebiyatın sadece tahkiye gayesiyle işleyeninin çok sıkıcı olması bundan herhalde, arkasında ızdırıp yoksa yavan ve tekrar.

Ancak *üretme* tecrübeye dayanmadığı için kör bir adamın resim yapmasına benziyor. Duyduğumuz, ihtimal verdiğimiz, temenni ettiğimiz bir takım hayalleri arka arkaya sıralıyoruz. Okuyanların da kör olması en büyük avantajımız.